

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Novembris Et Decembris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10263

De S. Metria martyre.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77423)

exiguum hominum numerum, multorum dierum spatio, huic immani & barbaro mandato inseruiendum, cernere licebat. Quinetiam alij ex specula & loco edito, tanquam operæ precium facturi, ne cadavera surriperentur, sedulo obseruabant. Itaque agrestes bestię, canes & aues carnioræ membra disperferunt humana, eaq; huc illuc disperferunt: & tota ciuitas vndique visceribus ossibusque hominum constrata fuit adeo, vt illisipis, qui antè fuissent infesto animo in nos affecti, nihil vnquam crudelius, nihil ad aspectu horribilius videretur: neque tam eorum calamitatem, in quos hæc admiffa erant, quam cum suam ipsorum, tum communis parentis naturæ ignominiam deplorabant. Spectaculum enim humanarum carniū, non vno loco deuoratum, sed vbique miserè dissectarum (quod omnem dicendi facultatem, omnemque Tragœdiæ speciem longè superat) prope ciuitatis portas cuiusque oculis subiectum fuit. Nonnulli autem membra, cadauera integra, & viscerum partes etiam intra portas se vidisse dixerunt.

Admiranda prodigia.

Dum permultis diebus ista gerebantur, tale quoddam miraculum accidit. Clara esset serenitas, & aer pulchrè splenderet, totiusque cæli omnia suo compertu ambientis summa extaret tranquillitas, derepentè columnæ ciuitatis, que publicas & cōmunes porticus sustentabant, multas veluti lachrymarū guttas quodammodo ex se profuderunt. Forū itēm & plateæ, nulla pluuię gutta ex aere decidit, nec vnde, quove modo, aqua adperse maduerunt: sic vt ilicò rumor per omnium ora litaret, terram, vtpotè rerum id temporis gestarū scelus & impietatem non ferentem inexplicabili quadam ratione, lachrymarū vim ex se fundere, & lapides naturamque inanimam nefaria ea facinora deslere, quò hominum naturam tam ferream, tam immitem, tamq; ab omni affectione vacuum, iusta reprehensione coargueret. Verum nugæ & fabulæ, propè dixerim, hæc quidem oratio posteritati fortassè videbitur: nos tamen his, qui coipso tempore presentes, de rei veritate satis persuasi fuerunt.

DE S. METRIA MARTYRE, VT AIT VSVARDVS: QVEM TAMEN GREGORIUS TVRONENSIS HABET INTER CŒSSESORES (si modo is idē est) cap. 71. vnde ea, que sequitur, descripsimus.

Novembr. 13.

for. * conditione

Franco Episcop. Aquensis.

QVENSIBVS est cōcessus in clytus athleta Metrias in corpore, iuxta historiam actionis, magnificè sanctitatis & licet * ditione seruus, liber tamen iustitia, qui, vt ferit legeres certaminis eius textum, peracto cursu beati operis, à seculo victor abscessit, sapius, se in cælis degere, virtutibus manifestis ostendens. Tempore igitur quodam, cum Franco Episcopus huius municipij Ecclesiæ gubernaret, Childericus, qui tunc primus apud Sigebertum Regem habebatur, villam eius competit, dicens, quia inuultibus Aquensij Ecclesiæ retineretur: & dicto citius conuenit Episcopus, datisque fideiussoribus, in præsentia Regis assistit, clamans & obsecrans, vt Rex ad huius causæ audientiam, præsentiam suam auerteret, ne cælesti iudicio condemnetur, addens: Scio enim virtutem Metriæ viri beati, quòd velociter in persuasorem suum irrogat vltionem. Deniquè coniuñti * adiutores res, causam discutunt. Insurgit Childericus, atque impropere, criminibus exaccusat Episcopum, quòd res fisci ditionibus debitas, iniquo ordine retineret, extrahere eum vi à iudicio iuber, & * tantum ablata per iudicium præsentium villa, trecentis aureis condemnauit. Fauebant ei omnes, nec quisquam contra voluntatem eius audebat decernere, nisi quod eidem libuisset.

Episcopus S. Metriam orat, vt res Ecclesiæ sue crepta restituatur.

Deniquè condemnatus spoliatusque sacerdos, ad urbem redijt, atq; prostratus in orationem coram sepulcro sancti, dicto Psalmi capitulo, ait: Non hic accendetur lumen, neq; psalmorum modulatio canetur, gloriosissime sancte, nisi prius vicicaris res tuos de inimicis suis, resque tibi violenter ablatas, Ecclesiæ sanctæ restituas. Hæc cum lachrymis effatus, sentes cum acutis aculeis super tumulum proiecit: egressusque clausis ostijs, similiter in ingressu alias collocauit. Nec mora: corripitur peruasor à febre, decumbit lectulo, exhorret cibum, fastidit & potum, profert æstuans iuge suspirium. Cui etiamsi ab ardore febris, interdum sitis accederet, aquam tantum, nihil aliud, hauriebat. Quid plura? In hac egrotatione integrū ducit annum, sed mens praua non flectitur. Interea labitur cæsaries cuncta cum barba, & ita omne caput

caput remansit nudum, ut putares eum olim sepultum, nuper eiectum fuisse post funera de sepulcro. His & talibus miser afflictus malis, serò recogitat, dicens: Peccaui, eò quòd expoliauerim Ecclesiam Dei, atque Episcopo sancto intulerim iniuriam. Nunc autem ite quanto cyùs, & reddita villa, sexcentos aureos super tumulum sancti deponite. Est enim mihi spes, quòd res reddita tribuat agrotanti medelam. Quod audientes homines eius, accepta pecunia, fecerunt sicut eis fuerat imperatum. Reddiderunt agrum, solidosque super sepulcrum serui Dei posuerunt. Sed cum hoc fecissent, statim ille in loco, quo erat, spiritu exhalauit, lucratusque est detrimentum animæ per ademptionem acquisitionis iniquæ. Episcopus autem obtinuit vltionem de inimico Ecclesiæ, quam promiserat futuram per athletæ Dei virtutem.

Nota terribile Dei iudicium in vsurpatore reru Ecclesiasticarum.

VITA SANCTI BRICII EPISCOPI TVRONENSIS, ET CONFESSORIS, AVTHORE S. GREGORIO

Turonensi Episcopo, Hist. Francorum Lib. 2. cap. 1.

OST excessum beati Martini, Turonicæ ciuitatis Episcopi summi & incomparabilis viri, de cuius virtutibus magna apud nos volumina retineantur, Briccius ad Episcopatum succedit. At verò hic Briccius, cum esset primæque ætatis iuuenis, sancto adhuc Martino viuente in corpore, multas tendebat insidias, pro eo quòd ab eodem plerumque, cur vanas res sequeretur, arguebatur. Quadam enim die, dum quidam infirmus medicinam à beato Martino expererit, Briccium adhuc Diaconum in platea conuenit. Cui simpliciter ait: Ecce ego prætor beatum virum, & nescio vbi sit, vel quid operis agat. Cui Briccius: Si, inquit, delirum illum quæris, prospice eminus. Ecce, cælum solito sicut amens respicit. Cumque pauper ille à beato Martino, quod petierat, impetrasset, Briccium Diaconum vir beatus alloquitur: Num ego, Bricci, delirus tibi videor? Cumque ille confusus hæc audiens, dixisset se denegaret, ait vir sanctus: Nonne aures meæ ad os tuum erant, cum hæc eminus loquebaris? Amen dico tibi, quia obtinui apud Deum, ut post me ad Pontificatus honorem accedas. Sed noueris te in Episcopatu multa aduersa passurum. Briccius hæc audiens: Nonne verum, inquit, dixi, istum delira verba proferre? Sed & Presbyterij honore præditus, sapius beati virum conuicijs lacessiuit. Adeptus ergo, consentientibus ciuibus, Pontificatus officium, orationi vacat: quia quam esset superbus & vanus, castus tamen habebatur corpore.

Non febr. 13. Briccius succedit S. Martino.

S. Martinus obtinuit precibus suis ut in Episcopatum ei succederet.

Trigesimo tertio verò ordinationis eius anno, oritur contra eum lametabilis causa pro crimine. Nam mulier, ad quam cubiculati eius vestimenta deferebant ablucenda, quæ sub specie religionis erat, veste mutata, concepit & peperit. Qua de re surrexit omnis populus Turonorum in ira, & totum crimen super Episcopum referunt, volentes eum vnanimiter lapidare. Dicebant enim ei: Pietas sancti tuam celauit luxuriam. Non Deus sinat, manus tuas indignas osculando, nos pollui. Illo quoque contrario viriliter hæc negante: Afferte, inquit, infantem ad me. Cumque oblatum fuisset infans, triginta dies ab ortu habens, ait ad eum Episcopus: Adiuro te per Iesum Christum filium Dei omnipotentis, ut si ego generauit te, coram cunctis edicas. Et ille: Non es, inquit, tu pater meus. Populis autem rogantibus, ut, quis esset pater, interrogaret, ait Sacerdos: Non est hoc meum. Quòd ad me pertinuit, sollicitus fui. Vobis si aliquid suppetit, per vos requirite. Tunc illi magicis artibus hæc facta asseuerantes, insurgunt contra eum in vna conspiratione: & trahentes eum, dicebant: Non diutius nobis falso pastoris nomine dominaberis. Ille autem ad satisfaciendum adhuc populo, prunas ardentis in birrum suum posuit. Et ad se stringens, usque ad sepulcrum beati Martini vnà cum populorum turbis accedit: proiectisque ante sepulcrum prunis, vestimentum inustum apparuit, illo sic prosequente: Sicut istud vestimentum ab his ignibus videtis illæsum, ita & corpus meum à tactu mulieris est impollutum. Illis verò non credentibus, sed contradicentibus, trahitur, calumniatur, eijcitur, ut sermo sancti adimpleretur: Noueris te in Episcopatu multa aduersa passurum. Hoc autem eiecto, Iustinianum in Episcopum constituunt.

Falso ei asseritur crimen, quod non admiserat.

Infans loquitur.

S. Briccius fert prunas ardetes panis non illæso.

Eijcitur à sede sua.

Denique

URIVS

OPER

RVIII

5